इति संचिन्त्य संजीवकं तत्र परित्यज्य वर्धमानः सुवर्णपुरं नाम नगरं गत्वा महाकायमन्यवृषभं समानीय धुरि नियोज्य पुनश्चलितः । संजीवकः कथमपि खुरत्रयेण भरं कृत्वोत्थितः ।

यतः । निमग्नस्य पयोराशौ पर्वतात् पतितस्य च ।
5 तन्तुकेणापि दष्टस्य आयुर्मर्माणि रक्षति ॥ १४ ॥

अपरं च । निपततु शिखराद्रेर्मज्जतु जलधौ हुताशनं विशतु ।
क्रीडतु भुजंगमैरपि नाकाले कस्यचिन्नाशः ॥ १५ ॥

अपरं च । नाकाले म्रियते जन्तुर्विद्धः शरशतैरपि ।
कुशाग्रेणैव संस्पृष्टः प्राप्तकालो न जीवति ॥ १६ ॥

10 अरक्षितं तिष्ठति दैवरक्षितं सुरक्षितं दैवहतं विनश्यति ।
जीवत्यनाथोऽपि वने विसर्जितः कृतप्रयत्नोऽपि गृहे न जीवति ॥

ततो दिनेषु गच्छत्सु संजीवकः स्वेच्छाहारादिलाभेनारण्यानीं भ्राम्यन् हृष्टपुष्टाङ्गो बलवान् ननाद । तस्मिन् वने च पिङ्गलकनामा सिंहः स्वभुजोपार्जितराज्यसुखमनुभवन्नास्ते ।

15 तथा चोक्तं । नाभिषेको न संस्कारः सिंहस्य क्रियते मृगैः ।
विक्रमार्जितराज्यस्य स्वयमेव मृगेन्द्रता ॥ १८ ॥

स चैकदा पिपासाकुलितः पानीयं पातुं यमुनाकच्छमगमत् । तेन च तत्र सिंहेनाननुभूतपूर्वकं प्रलयघनगर्जितमिव संजीवकनर्दितमश्रावि । तच्छ्रुत्वासौ पानीयमपीत्वा सचकितं परावृत्य स्वस्थानमागत्य किमिदमित्यालोच्य
20 तूष्णीं स्थितः । स तथाविधः करटकदमनकाभ्यामस्य मन्त्रिपुत्राभ्यां शृगालाभ्यामवलोकितः । तद्दृष्ट्वा दमनकः करटकमाह सखे करटक किमित्ययमुदकार्थी स्वामी पानीयमपीत्वा मन्दं मन्दमवतिष्ठते । करटको ब्रूते । मित्र